

עפ"ת 504/02/20 - לירון בסיס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 504-02-20 בסיס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90511520166

בפני כבוד השופטת גלית ציגלר
מערער לירון בסיס ע"י ב"כ עו"ד חלי יוסף
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אדם סרי
משיבה

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופטת עידית פלד) מיום 15.12.19, אשר דחה את בקשת המערער להארכת המועד להישפט בהמ"ש 6516-11-19.

רקע וההליך בבית משפט קמא

2. לפני בית משפט קמא הונחה ביום 17.11.19 בקשה להארכת המועד להישפט על דו"ח ברירת קנס שעניינו עבירת מהירות. בהתאם לדו"ח, ביום 03.02.18 בשעה 10:46 נקלט רכבו של המערער שמספרו 40-444-58 במצלמת מהירות, כשהוא נוסע במהירות של 116 קמ"ש, בכביש בו מהירות הנסיעה המותרת היא 90 קמ"ש בלבד (להלן: הדו"ח).

3. בבקשתו להארכת מועד טען המערער כי נודע לו על קיומו של הדו"ח רק "לפני מספר ימים", כשקיבל הודעה ממשרד הרישוי על צבירת נקודות לחובתו.

לטענת המערער, הוא אינו יודע מי נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה כיון שהרכב נמצא גם בשימושה של אשתו, ואילו ידע על הדו"ח במועד היה מגיש בקשה להסבת הדו"ח או בקשה להישפט.

עוד טען המערער, כי ההודעה על הדו"ח לא נשלחה אליו כנדרש ואישור המסירה על המשלוח אינו כדן, מאחר וחזר בציון "לא נדרש" ואינו נוקב בשם הדוור.

המערער צירף דף מידע מקוון ממעקב המשלוחים של הדואר.

4. המשיבה התנגדה לבקשה בנימוק שהדו"ח נשלח בדואר רשום לכתובתו הרשומה של המערער וחזר

בציון "לא נדרש", רק משום שהמערער נמנע מלקבלו, ועל כן חלה חזקת המסירה אותה לא הצליח המערער לסתור.

עוד טענה המשיבה, כי המערער הגיש את הבקשה להישפט באיחור ללא שנתן הסבר ממשי היכול להצדיק זאת, כשנימוקי הבקשה להסבת הדו"ח על שם אחר אינם מבססים חשש לעיוות דין.

5. ביום 15.12.19 דחה בית משפט קמא את הבקשה להארכת מועד, בהתייחסו לשתי העילות האפשריות ע"פ החוק, תוך שקבע כי לענין משלוח ההודעה בדואר קמה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, בשעה שהדו"ח נשלח לכתובתו הרשומה של המערער בדואר רשום ואישור המסירה חזר בציון "לא נדרש", כשהמערער לא הוכיח שהוא נמנע מלדרוש את ההודעה מסיבה שאינה תלויה בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

עוד קבע בית משפט קמא, כי אין בטענה של ביצוע העבירה על ידי אדם אחר שנהג ברכב כדי לבסס חשש לעיוות דין המצדיק מתן ארכה להישפט, במיוחד כשניתן להבין שהמניע ביסוד בקשת המערער להארכת המועד הינו ניסיון להימנע מהצטברות נקודות לחובתו ומהצורך לבצע אמצעי תיקון.

בית משפט קמא הוסיף, כי המערער - כבעלים של הרכב - מוחזק כמי שביצע את העבירה, וכיון שאינו יודע מי נהג בזמן ביצוע העבירה ולא עשה דבר כדי לברר זאת, לא יוכל להסתמך על טענה זו.

6. על כל אלו הוגש הערעור.

טענות הצדדים בערעור

7. בהודעת הערעור חזר המערער על הטענות שהעלה בבקשה להארכת מועד, והוסיף עליהן טענות חדשות בדבר שהותו בחו"ל בתקופה שבין 19.03.18 - 28.03.18 בעת שנשלחה לו ההודעה בדואר, וכי זו אחת הסיבות שמנעו ממנו לקבלה (המערער צירף תיעוד בלתי קריא לחלוטין של "תעודת בירור פרטים על נוסע").

המערער גם ציין לראשונה את המועד - 9.11.19 - כיום בו קיבל את ההודעה על צבירת הנקודות לחובתו ממשד הרישוי, שבעקבותיה גילה את דבר העבירה המיוחסת לו.

המערער הוסיף, וגם זאת לראשונה, כי הוא נוהג לשהות בחו"ל פעמים רבות במהלך השנה, ועקב החשש שהיה לאשתו מפני הוצאת צווי עיכוב יציאה מהארץ כנגדו, היא מיהרה לשלם את הדו"ח כפי שנדרש ממנה ע"י המרכז לגביית קנסות.

8. יום לפני מועד הדיון הוגשה בקשה לפטור את המערער מהתייצבות לדיון בשל יציאתו לחו"ל באותו

בוקר, ובה צוין כי המערער סבר בטעות שהדין קבוע ליום קודם - 25.02.20.

לבקשה לא צורף כרטיס טיסה או כל ראיה אחרת.

9. במסגרת הדיון הודיעה ב"כ המערער כי בידה הודעת ערעור מתוקנת, אליה צורפו, בין היתר, תצהיר חדש מטעם המערער ותצהיר נוסף חתום ע"י גב' שרה בסיס, לפיו היא זו שנהגה ברכב ביום ביצוע העבירה, אולם לא התרתי את צירוף ההודעה המתוקנת במועד ובדרך שבה הוגשה (הגם שאתייחס אליה בהמשך).

ב"כ המשיבה לא התנגד לקיים את הדיון בהעדרו של המערער, אולם טען כי הדבר צריך לפעול לחובתו.

10. במהלך הדיון חזרה ב"כ המערער על הטענות שפורטו לעיל בנוגע למועד בו נודע למערער על הדו"ח, על הבעייתיות שבמשלוח ההודעה בדואר ובאישור המסירה שחזר בציון "לא נדרש" ללא פרטי הדואר, תוך ששבה והפנתה לפסיקה שצינה בהודעת הערעור.

ב"כ המערער חזרה והדגישה כי הסיבה להימנעות המערער מלקבל את הדואר היתה שהייתו בחו"ל, וטענה כי העבירה בוצעה ע"י גב' שרה בסיס.

כאמור, רק במסגרת הודעת הערעור התברר לראשונה כי הבקשה להארכת מועד הוגשה לאחר תשלום הקנס בגין העבירה, ולעניין זה טענה ב"כ המערער כי הקנס שולם על ידי בת זוגו של המערער, מבלי שזו ידעה או קיבלה פירוט על מהות החוב מהמרכז לגביית קנסות, והכל בכדי להימנע מהוצאת צו עיכוב יציאה מהארץ כנגד המערער.

אשר לטענות בדבר המועד בו קיבל המערער את ההודעה על הנקודות לחובתו ובו נודע לו לטענתו על הדו"ח, כמו גם הטענה שמישהו אחר **שזהותו ידועה** נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה - אישרה ב"כ המערער כי אלה לא הועלו בפני בית משפט קמא, אולם לטענתה ראוי להידרש אליהן על מנת למנוע עיוות דין למערער והרשעתו בעבירה שלא ביצע.

11. מנגד טען ב"כ המשיבה כי המסירה למערער נעשתה כדין והוא לא הצליח להפריכה, כפי שלא עלה בידו לבסס את טענתו לעיוות דין, בשעה שהוא הסתפק בהכחשה כללית של ביצוע העבירה ולא טען שמישהו אחר נהג ברכב בזמן העבירה.

ב"כ המשיבה ביקש לדחות את טענות המערער - שהועלו לראשונה בערעור - בכל הקשור לזהות הנהג האחר ושהייתו בחו"ל כסיבה להימנעותו מקבלת הדואר, וטען כי ממילא ההזמנה הוחזרה כ"לא נדרש" כבר ביום 16.03.18, עוד לפני יציאת המערער לחו"ל.

ב"כ המשיבה הוסיף, כי מששולם הקנס רואים את המערער כמי שידע על קיומו של הדו"ח, הודה בביצוע העבירה והורשע, וכיון שהתשלום בוצע כבר ביום 16.11.18, כשנה לפני הגשת הבקשה להארכת מועד, הרי שלא רק שקיים שיהוי ממשי בהגשת הבקשה לבית משפט קמא, אלא אף התעלמות מעובדה מהותית זו וממשמעותה, באופן העולה כדי מצג מטעה.

לטענת ב"כ המשיבה ניתן היה לדחות את הבקשה להארכת מועד רק מנימוק זה, תוך שהפנה לפסיקה העוסקת בכך והגיש את הרישום התעבורתי של המערער.

עוד טען ב"ב המשיבה, כי אי התייצבות המערער לדיון ללא היתר, במיוחד לאחר העלאת טענות עובדתיות חדשות, פועלת לחובתו.

דיון והכרעה

12. לאחר שבחנתי את כלל טיעוני הצדדים והפסיקה אליה הפנו, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את הערעור ואין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא, כפי שיפורט להלן;

ראשית, כפי שהתברר מהודעת הערעור ומעיון בתדפיס הרישום הפלילי של המערער, שולם הקנס בגין הדו"ח עוד ביום 16.11.18, **כשנה** לפני הגשת הבקשה להארכת המועד להישפט, אך משום מה הדבר כלל לא הוזכר בבית משפט קמא.

גם בהודעת הערעור נושא תשלום הקנס נטען בשפה רפה, והדבר הוצג כחוב ששולם ע"י אשתו של המערער ללא שידעה שמדובר בקנס בגין הדו"ח (סעיף 10 להודעת הערעור), כשמעבר לכך לא ניתן כל הסבר להתנהלות הנ"ל ומשמעותה.

לטעמי, ניתן היה לדחות את הערעור רק בשל כך.

סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי מי שמשלם את הקנס מוחזק כמי שהודה בביצוע העבירה, הורשע ונשא בעונשו בגינה, ועליו להראות טעמים מיוחדים וחריגים לאיחור בהגשת הבקשה להישפט לאחר שכבר הודה והורשע, ולהוכיח כי מתמלאים תנאי סעיפים 229 (ה) ו-230 לחסד"פ.

טעמים כאלו לא הוצגו, והטענה לפיה אשתו של המערער שילמה את החוב מבלי לדעת שמדובר בתשלום הדו"ח הספציפי הינה טענה עובדתית חדשה אשר לא נתמכה בשום תצהיר, ועצם העובדה שהדבר לא הועלה כלל בפני בית משפט קמא מעלה תמיהות שלא ניתן להן כל הסבר.

(ראו: רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (01.05.07); עפ"ת 6611-03-18 אלון גרודברג נ' מדינת ישראל (26.03.18); עפ"ת 40444-10-18 פטאל פנינה נ' מדינת ישראל (02.11.18); עפ"ת 61425-12-19 בהר

כהן נ' מדינת ישראל (03.02.20)).

13. **שנית**, אין בידי לקבל את טענת המערער לפיה דבר הדואר הוחזר כ"לא נדרש" משום ששהה בחו"ל, שכן מעבר לעובדה שטענה זו לא הועלתה כלל בפני בית משפט קמא, הרי שההודעה הוחזרה ע"י הדואר עוד ביום 16.03.18, קרי שלושה ימים לפני יציאת המערער לחו"ל, באופן שאין בכך כדי לפגום בחזקת המסירה.

תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, קובעת כי הודעה על קנס שנשלחה בדואר רשום לכתובתו הרשומה של הנמען במשרד הפנים תהווה מסירה כדין, באופן שאף אם לא מופיעה על ההודעה חתימת הנמען מועבר אליו הנטל להוכיח כי לא דרש את הודעת הקנס מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, וגם בהקשר זה לא עלה בידי המערער להרים את הנטל מדוע לא הגיע אליו הדואר לכתובת הרשומה בה הוא מתגורר.

(ראו ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, סעיפים 34-35 לפסק הדין).

14. **שלישית**, לא ניתן להידרש לטענה כי המערער לא ביצע את העבירה וכי ברכב נהגה גב' שרה בסיס מכמה טעמים:

א. בפני בית משפט קמא נטען כי לא ידוע מי נהג ברכב משום שנעשה בו שימוש ע"י

המערער ואשתו, אולם לבקשה שם לא צורף כל תצהיר מטעם אשת המערער.

ב. גם בהודעת הערעור לא הועלתה טענה לגבי זהות הנהג האחר, והמערער הסתפק

באמירה כי "**השימוש ברכב אינו רק של...**" (סעיף 6 להודעת הערעור - כנראה צריך

להיות "שלו"), ומדובר בטענה סתמית שלא ניתן לבסס עליה דבר.

ג. שמה של הגב' שרה בסיס (האם היא אשתו של המערער???) הועלה לראשונה בהודעת

הערעור המתוקנת אליה צורף תצהיר מטעמה, כשאפילו אם הייתי מתירה את צירופו לא ניתן היה להסתמך עליו, בשעה שזהו תצהיר סתמי וכללי שאינו מסביר דבר בקשר לשימושה של הגב' בסיס ברכב באותו מועד או בכלל.

15. לאור כל האמור לעיל נמצא כי הודעת ערעור לא הוגשה רק כערעור על החלטת בית משפט קמא, אלא כ"מקצה שיפורים" על הבקשה להארכת המועד, ובנסיבות אלו ולאור כל יתר הנימוקים שצינתי, אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא ואני דוחה את הערעור.

המזכירות תמציא לצדדים את פסק הדין בדואר ע"פ הסכמתם.

ניתנה היום, ה' אדר תש"פ, 01 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.